

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 28. listopadu 2018 **stížnost státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Mělníku ve věci **obžalovaných B [redacted] H [redacted]**, narozeného [redacted], a **T [redacted] Č [redacted]**, narozeného [redacted], proti usnesení Okresního soudu v Mělníku ze dne 8. října 2018, číslo jednací 19 T 39/2017 – 504, **takto:**

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost státního zástupce **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením okresní soud podle § 223 odst. 1 tr. řádu a § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu zastavil trestní stíhání obžalovaných B [redacted] H [redacted] a T [redacted] Č [redacted] pro skutek spočívající v tom, že B [redacted] H [redacted] jako tehdejší starosta Města Veltrusy a T [redacted] Č [redacted] jako tehdejší město Města Veltrusy se v přesněji nezjištěné době v roce 2007 ve Veltrusech, soudní obvod Mělník, společně ústně dohodli s J [redacted] S [redacted] na tom, že s ním smění pozemkové parcely ve vlastnictví města p. č. [redacted] o výměře 1 019 m², p. č. [redacted] o výměře 1 080 m², p. č. [redacted] o výměře 965 m² a p. č. [redacted] o výměře 944 m², v k. ú. Veltrusy, v hodnotě 4 408 800 Kč (tj. 1 100 Kč za 1m²), za pozemkovou parcelu ve vlastnictví J [redacted] S [redacted], p. č. [redacted] o výměře 1 801 m² v hodnotě 1 981 100 Kč (tj. 1 100 Kč za 1m²), s vyrovnáním rozdílu ve výši 2 427 700 Kč, který se J [redacted] S [redacted] zaváže zaplatit Městu Veltrusy, v návaznosti na to, měl v období od 25. 6. 2007 do 17. 7. 2007, ve Veltrusech, soudní obvod Mělník, T [redacted] Č [redacted] s vědomím B [redacted] H [redacted] v Zápisu ze zasedání Zastupitelstva města Veltrusy, Zápis č. 16 ze dne 25. 6. 2007, v šesté části - Usnesení ze zasedání Zastupitelstva města Veltrusy dne 25. 6. 2007, Zápis č. 16, neoprávněně pozměnit bod 3/, kde namísto zastupiteli Města Veltrusy schváleného prodeje pozemků v k. ú. Veltrusy, p. č. [redacted] o výměře 1 019 m², p. č. [redacted] o výměře 1 080 m², p. č. [redacted] o výměře 965 m² a p. č. [redacted] o výměře 944 m², kupujícímu J [redacted] S [redacted], měl zapsat směnu uvedených pozemků za pozemek p. č. [redacted] o výměře 1801 m² - směnitel J [redacted] S [redacted], dále došlo dne 17. 7. 2007 v Kralupech nad Vltavou, bez vědomí zastupitelstva Města Veltrusy jednak k uzavření Smlouvy o zániku věcného předkupního práva k nemovitosti, kterou se Město Veltrusy a J [redacted] S [redacted] dohodli na zániku věcného předkupního práva k pozemku p. č. [redacted] o výměře 1 801 m² v k. ú. Veltrusy, které vzniklo při koupi pozemku od Města Veltrusy, kupní smlouvou s dohodou o zřízení předkupního práva jako práva věcného, ze dne 16. 3. 2005, kde podle bodu V. je kupující J [redacted] S [redacted] povinen pro případ jakéhokoliv zcizení předmětné nemovitosti nebo spoluvlastnického podílu na nich, nabídnout je ke koupi prodávajícímu Městu Veltrusy za cenu, za kterou je koupil, to je za cenu 1 080 000 Kč (tj. 600 Kč za m²), předkupní právo bylo zřízeno na dobu 5 let od podpisu kupní smlouvy, a rovněž došlo dne 17. 7. 2007 v Kralupech nad Vltavou bez vědomí zastupitelstva Města Veltrusy k uzavření Směnné smlouvy, podle níž se Město Veltrusy a J [redacted] S [redacted] dohodli na směně pozemků v k. ú. Veltrusy, p. č. [redacted] o výměře 1 019 m², p. č. [redacted] o výměře 1 080 m², p. č. [redacted] o výměře 965 m² a p. č. [redacted] o výměře 944 m², dosud ve vlastnictví Města Veltrusy, v hodnotě 4 408 800 Kč (tj. 1 100 Kč za 1m²), za pozemkovou parcelu č. [redacted] v k. ú. Veltrusy, dosud ve vlastnictví J [redacted] S [redacted], v hodnotě 1 981 100 Kč (tj. 1.100 Kč za 1m²) s tím, že rozdíl mezi hodnotami směňovaných nemovitostí ve výši 2 427 700 Kč uhradí J [redacted] S [redacted] Městu Veltrusy, to vše přesto, že B [redacted] H [redacted] i T [redacted] Č [redacted] si byli vědomi toho, že na daném zasedání zastupitelstva města Veltrusy ze dne 25. 6. 2007 se o uvedené směně vůbec nejednalo, přičemž předkladatelem onoho bodu na tomto zasedání týkajícího se transakce s pozemky byl T [redacted] Č [redacted], který měl tuto agendu na starosti včetně zveřejnění záměru města o prodeji dotčených pozemků v majetku města (a nikoliv směně) na úřední desce, kterýžto záměr podepsal i B [redacted] H [redacted], zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

T█████ Č█████ předložil podklady relevantní pro vypracování výše uvedených smluv ze dne 17. 7. 2007 včetně pozměněného zápisu (usnesení) tehdejšímu právnímu zástupci města, B█████ H█████ tyto smlouvy včetně pozměněného zápisu, návrhu na vklad zániku věcného práva předkupního do katastru nemovitostí, návrhu na vklad vlastnického práva na základě směnné smlouvy do katastru nemovitostí, podepsal, a oba tak svévolně s cílem neoprávněně zvýhodnit J█████ S█████, překročili svoji pravomoc v rozporu zejména s ustanoveními § 39 odst. 1, § 85 písm. a) zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, v tehdy platném znění, neboť na základě jejich výše popsaného jednání došlo k uskutečnění těchto majetkových transakcí, při nichž byl pozemek č. p. ██████ o výměře 1 801 m² namísto částky 1 080 060 Kč, neoprávněně ohodnocen na částku 1 981 100 Kč, čímž J█████ S█████ vznikl neoprávněný prospěch ve výši 901 040 Kč, v němž byl spatřován trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) tr. zákona č. 140/1961 Sb., neboť trestní stíhání je promlčeno.

2. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce v zákonné lhůtě v neprospěch obou obžalovaných stížnost, v níž s uvedeným postupem nesouhlasí. I nadále se domnívá, že důkazní situace umožňuje závěr, že obžalovaní svým jednáním naplnili znaky trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona č. 140/1961 Sb. To, co bylo popsáno v podané obžalobě, z důkazního stavu věci jednoznačně vyplývá, přičemž v důsledku toho byla způsobena značná škoda právě v souvislosti s porušením jejich pravomocí. Zdůrazňuje, že v tomto směru postačuje úmysl nepřímý. Obhajoba, že uvedené mělo sloužit k získání finančních prostředků ke zvelebování obce je nepodložená a okresní soud z ní v rozporu s logikou věci vycházel. Domnívá se rovněž, že není úplně podstatné, kdo neoprávněně pozměnil bod 3/ usnesení zastupitelstva, neboť existuje dostatek nepřímých důkazů vedoucích k závěru, že změna zápisu byla v zájmu obžalovaných a provedena s jejich vědomím. Obžalovaní měli k provedení změny nejlepší podmínky. Navrhuje proto, aby stížnostní soud napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a soudu I. stupně uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.
3. Ke stížnosti státního zástupce se vyjádřil prostřednictvím svého obhájce obžalovaný Č█████, který rekapituluje stěžejní body své obhajoby, jakož i časovou osu souvisejícího jednání, z něhož kromě jiného vyplývá, kdy čerpal dovolenou. Pochybnosti jsou i o tom, zda vůbec mohla vzniknout škoda. Poukazuje na důkazní stav věci. Byť nežádal po vyhlášení usnesení o to, aby věc byla projednána, zdůrazňuje, že necítí žádnou vinu za údajné jednání v neprospěch Města, nepodílel se na způsobení škody, když má za to, že takové jednání – zjednodušeně řečeno – nemělo být předmětem trestního řízení. Je zklamaný a rozčarovaný, stal se bez svého zavinění objektem hry s lidským osudem, a to za jednání, k němuž mělo dojít před více než jedenácti lety a které nemělo žádné trestněprávní ani škodlivé následky.
4. Krajský soud jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu podané stížnosti správnost výroku napadeného usnesení i postup řízení, které jeho vydání předcházelo, jak ukládá ustanovení § 147 odst. 1 tr. řádu, a dospěl k přesvědčení, že napadené usnesení může obstát.
5. Je třeba předeslat, že Krajský soud v Praze se zabývá předmětnou věcí již podruhé, neboť nejprve usnesením ze dne 12. 7. 2018, čj. 12 To 209/2018 – 469, zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu zprošťující rozsudek okresního soudu ze dne 18. 5. 2018 a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně. Okresnímu soudu bylo tehdy vytýkáno, že pokud připustil, aby se potenciální svědkyně, advokátka JUDr. Š█████, domáhala práva nevyprávět pro absenci souhlasu J█████ S█████, pak měl důvody tohoto postupu z hlediska věcného i právního postavit s ohledem na popisovaný charakter vzájemných vztahů, kdy jmenovaná byla především právní zástupkyní města, na jeho žádost také sepsala předmětnou smlouvu a podala žádost vklad do příslušného katastru nemovitostí, jednoznačně vymezit, když uvedené se pochopitelně logicky muselo dotýkat i výpovědi zaměstnankyně jmenované advokátky. Stejně tak nebyla náležitě objasněna otázka pracovní náplně především místostarosty T█████ Č█████, když okresní soud byl

smlouvy byl zfalšován, resp. opraven a doplněn, avšak soud v pochybnostech nemohl uzavřít, kterému obžalovanému je možno to klást k tíži.“ V předchozím rozhodnutí stížnostního soudu bylo řečeno, „že ačkoli k tomu odvolatel nabízí celou řadu poměrně logických východisek dotýkajících se úlohy a pracovní náplně obžalovaného Č. [redacted], včetně toho, kdy bylo naposledy do uvedeného souboru „jeho jménem“ zasahováno a tato zjištění nepochybně zakládají důvodné podezření, že právě tento obžalovaný mohl uvedenou změnu do dokumentu zakotvit, okresní soud poměrně logicky uzavírá, že v tomto ohledu neměl k dispozici dostatek důkazů bezpečně vyvracejících obhajobu tohoto obžalovaného, když stejný zájem mohl mít i druhý obžalovaný, resp. do uvedeného systému mohla vstupovat i jiná osoba. Výrok o vině více obžalovaných nelze stavět na principu kolektivní odpovědnosti, ale vždy je nutno se zabývat konkrétně prokázanou mírou podílu té které osoby.“ Současně bylo však již tehdy konstatováno, že v tomto ohledu si lze prozatím stěžít představit provedení dalších důkazů, které by mohly vést k označení konkrétní osoby, která změnu provedla, když dostatečně objektivizováno bylo pouze to, že pozměněný zápis usnesení zastupitelstva města byl součástí listin předkládaných advokátkou spolu s návrhem na vklad vlastnického práva na základě směnné smlouvy v červenci roku 2007 (viz čl. 60 spisu).“ Právě v tomto ohledu se ani nyní v důkazním stavu věci nic nezměnilo a okresnímu soudu tak nelze vytýkat jeho závěry dotýkající se absence zcela jednoznačných a pochybností nezbuzujících zjištění k tomu, jaké jednání konkrétně je nutno klást tomu kterému obžalovanému k tíži, neboť právě z toho by bylo možno případně odvozovat úmysl, s jakým jednal, resp. to, že by se jednalo o dohodu mezi nimi, jejíž obsah by nebylo možno vyložit ještě jiným v úvahu připadajícím způsobem atd., a to přesto, že jinak byl „dostatečně rovněž objektivizován rozpor v jednotlivých částech zápisu z jednání zastupitelstva dne 25. 6. 2007, přičemž 11. 6. 2007 byl na úřední desce města zveřejněn záměr „převést za úplatu“ specifikované pozemky na J. [redacted], včetně těch, které jsou popsány ve výroku rozsudku, předem určeným zájemcům,“ tj. směna výslovně avizována nebyla.

12. Poslední část objektivních zjištění, na která bylo reagováno již v předchozí fázi, se dotýkala toho, jaká mohla v důsledku popsané směny pozemků po zrušení předkupního práva, jehož hodnota nebyla akceptována, způsobena škoda. V tomto ohledu zazněly v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu poměrně zásadní výhrady k logickému hodnocení z tohoto hlediska významných okolností, neboť odvolací soud nemohl s prvním soudem souhlasit v jeho závěrech, které tehdy vyjádřil v bodě 36/ rozhodnutí. Uvedeno bylo, že: „v případě, že by ke směně pozemků za druhý pozemek nedošlo, pak by město získalo celou kupní cenu za čtyři uvedené pozemky, která byla stanovena poměrem částky 1 100 Kč/m² a jejich rozměrem a kterou byl svědek S. [redacted] ochoten zaplatit, tj. částku 4 408 800,- Kč, a to v situaci, kdy především v rámci obhajoby obžalovaného H. [redacted] bylo hovořeno o tom, že potřeba finančních prostředků Města byla akutní. Jestliže tedy bylo dostatečně soudem objektivizováno, že bez ohledu na to Město směnilo pozemek, který mohlo – pokud by na tom mělo město zájem - odkoupit v relaci 600 Kč/m², neboť právě z tohoto určení vyplývala hodnota předkupního práva 1 080 000 Kč za částku určenou 1 100 Kč/m², pak – opět je nutno zdůraznit, že (prozatím) objektivně – uvedený „obchod“ pro něj nutně musel představovat nejméně nevýhodu, či ztrátu, v rozdílu mezi vyšší stanovenou hodnotou pozemku a hodnotou předkupního práva, tj. v částce 901 040 Kč. Z hlediska celkové výhodnosti takové transakce by pak muselo být pro město mnohem efektivnější, pokud by uvedené pozemky svědku S. [redacted] prodalo, neboť ten sám – na to poukazuje ostatně i okresní soud – uvádí, že by „prostě pozemek nechal ležet.“ Z hlediska početního pak na uvedené váže soud iracionální úvahu, že ke škodě nedošlo, protože byl pozemek následně prodán právě za částku 1 100,- Kč/m² (to však nebylo nikterak prověřováno a také tomu bude ještě následně věnována pozornost). Podstata věci však tkví v tom, že objektivně se jedná o částku, za kterou byl pozemek nevýhodně směněn. Tedy pokud by bylo respektováno předkupní právo, pak by město při uvedené relaci muselo při dalším prodeji směněného pozemku vydělat právě částku nejméně 901 040 Kč, neboť směnná hodnota

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

pozemku svědka S [redacted] měla být nižší než ve směnné smlouvě akceptovaná.“

13. Ačkoli je z odůvodnění napadeného usnesení patrné, že okresní soud uvedené výhrady odvolacího soudu plně akceptoval, nyní, a to opět v bodě 36/ rozhodnutí ve svých závěrech vyjádřil ne zcela logické souvislosti výhodnosti celé transakce jako celku, včetně prodeje dalšímu subjektu s větším časovým odstupem. Nicméně i z tohoto jeho vyjádření vyplývá, že škodou musela být nejméně částka rozdílu faktické směnné hodnoty a hodnoty předkupního práva, tj. právě částka, se kterou od počátku kalkulovala podaná obžaloba, když současně v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu bylo řečeno, „že se tak nejméně muselo jednat o, pro město, nevýhodnou transakci, která ho zbavila možnosti získat za prodej pozemku celou částku přesahující 4 000 000,- Kč, resp. nejméně získat vyšší doplatek za směnný pozemek.“
14. Více objektivních zjištění ani nyní okresní soud k dispozici neměl.
15. Jak to již bylo shora avizováno, již v předchozím rozhodnutí okresního soudu byly vytyčeny otázky dotýkající se „subjektivní stránky v úvahu připadajícího jednání toho kterého obžalovaného, a to případně i s ohledem možný nástup jejich trestní odpovědnosti za případně prokázané jednání.“
16. Řečeno bylo rovněž, že situace by byla poměrně jednoznačná (viz také vyjádření shora), „pokud by bylo možno mít jednoznačně prokázáno, že jeden či druhý obžalovaný, resp. oba ve vzájemné spolupráci, z důvodů, které se však nyní z provedeného dokazování implicitně nenabízí, měli zájem na nepravdivém informování zastupitelstva města, zrušení předmětného předkupního práva bez jeho vědomí a fakticky tak nejméně na zvýhodnění svědka S [redacted],“ neboť pak by bylo možno hovořit o přímém úmyslu nejméně opatřit jinému neoprávněný prospěch při překročení pravomoci starosty a místostarosty města, když v důsledku toho, by musela být způsobena (nejméně) obžalobou uvedená škoda. „Druhou variantou skutkového děje z uvedeného hlediska by byla možnost, že by obžalovaní, každý sám, či společně, jednali v úmyslu nepřímém, který by případně bylo možno dovodit ze zjištěných okolností projednávaného případu.“ Avšak svědek S [redacted] – a z jeho vyjádření okresní soud opět právem vychází - hovoří o zrušení předkupního práva až v souvislosti s jednáním u „advokátky,“ když primárně byla dohodnuta směna. O majetkové dispozici související se zrušením předkupního práva zastupitelstvo objektivně nejednalo, resp. fakticky nejednalo ani o tom, že pozemek svědka S [redacted] přejde zpět do vlastnictví města, a to by již nepochybně za majetkovou dispozici podléhající souhlasu zastupitelstva považováno být muselo. Již v předchozím rozhodnutí proto bylo řečeno, že „ten, kdo za těchto okolností listiny podepsal, mohl překročit svou pravomoc již jen tím, že podepsal směnnou smlouvu a smlouvu o zrušení předkupního práva bez vědomí zastupitelstva a bez jeho souhlasu.“
17. Nicméně nebylo možno vyloučit „ani možnost, že ke změně zápisu usnesení zastupitelstva mohlo dojít až ex post v souvislosti se stanovením povahy předmětného právního úkonu a se zájmem na splnění podmínek pro zápis do katastru nemovitostí a až v důsledku toho k neuváženému zrušení předkupního práva, resp. k nepromyšlení důsledků takového kroku (nicméně již na tomto místě je třeba předeslat, že podle přesvědčení odvolacího soudu je požadavek na větší opatrnost a důsledné vyřešení všech problematických otázek v případě nakládání s takovými hodnotami na straně podepisující osoby nepochybně dán).“ „Skutkový děj v tomto směru může být významně variabilní, tj. pokyny a podklady, včetně zfalšovaného zápisu, mohl advokátce poskytnout obžalovaný Č [redacted], druhý obžalovaný pak smlouvy podepsal, avšak je otázkou, zda si mohl být vědom toho, jaké podklady byly pro účely zápisu předloženy. Obdobně mohl uvedené způsobit pouze sám druhý obžalovaný atd. Vždy je však nutno vycházet z té varianty skutkového děje, která je prokázána bez zásadních pochybností a pro obžalované

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

nejpříznivější.“

18. Řečeno bylo rovněž, že „subjektivní stránku jednání obou obžalovaných by pak bylo možno případně osvětlovat i v souvislosti s tím, že měli již jen podepsat pozměněný zápis z jednání zastupitelstva, avšak v takovém případě by bylo nutno zabývat se tím, zda to – opět bez zásadních pochybností – učinili úmyslně, resp. i zde je otázkou, kdo změnu provedl a kdo si tedy mohl být vědom toho, že podepisuje pozměněný zápis, resp. zda se na straně té které osoby, byť by byla za obsah zápisu odpovědná, nemůže jednat o nedbalost.“
19. Již jen z uvedeného vyplývá, že okresní soud měl k dispozici celou řadu skutkových zjištění, přičemž způsob hodnocení důkazů nebyl jednoduchý s přihlédnutím k jejich možné variabilitě, když s takovým časovým odstupem nebylo možno hned v celé řadě otázek v pochybnostech ve prospěch obžalovaných stanovit jednoznačná východiska. A jestliže za této důkazní situace, kterou skutečně pečlivě v odůvodnění svého rozhodnutí hodnotí, okresní soud uzavírá, že nemůže učinit bezpečné závěry o tom, že v tomto případě chtěli obžalovaní popsáním způsobem zvýhodnit svědka S [REDAKCE], který sám uvádí, že nakonec musel zaplatit vysokou daň z převodu nemovitosti a současně mu nic nebránilo v tom, aby směněný pozemek tzv. nechal ležet a druhé parcely přímo koupil, přičemž nebylo zjištěno nic dalšího, co by mohlo o takovém úmyslu, a to i v rovině úmyslu nepřímého svědčit, a současně nebylo možno vyloučit na straně toho kterého obžalovaného, jejichž míra podílu nebyla vyjma podpisu dokladů obžalovaným H [REDAKCE], dostatečně individualizována, pak u obžalovaných, kteří případně mohli nejméně podpisem pozměněných zápisů překročit svou pravomoc, nezbyvá než dovodit absenci úmyslu předpokládaného ustanovením § 158 tr. zákona č. 140/1961 Sb. Tedy v tomto ohledu se odvolání státního zástupce, který je veden zásadou obžalovací, skutečně nemohlo setkat s úspěchem a naproti tomu nezbylo než okresnímu soudu v důvodech jeho rozhodnutí přisvědčit a především na jeho odůvodnění v bodě 40/ pro stručnost odkázat.
20. V předchozím rozhodnutí byl soud upozorňován rovněž na to, že „v úvahu připadá i jiná varianta skutkového děje, a totiž možnost, že se jednalo pouze a toliko o nevýhodnou transakci, v jejímž důsledku bylo město poškozeno a ten, kdo tuto transakci připravil, podepsal atd., porušil některou z povinností, kterou má při hospodaření s majetkem města. Tedy trestnost takového jednání by nemusela být primárně spojována s překročením pravomoci veřejného činitele, ale pouze s tím, že ta která – odpovědná – osoba se při uvedené transakci nechovala k majetku města s péčí řádného hospodáře, nevyhodnotila okolnosti a rizika předmětné směny pozemku a právě v důsledku toho nedošlo k reálně možnému přírůstku majetkových hodnot poškozeného města v podobě značné škody. Samozřejmě by se muselo jednat o zákonem stanovenou či smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, která by musela být i ve výroku o vině náležitě popsána. Podle zákona č. 140/1961 Sb., tj. trestního zákona platného v době, kdy měl být skutek spáchán, by se mohlo jednat, pokud by byl dán na straně toho kterého obžalovaného nejméně nepřímý úmysl, o trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku s trestní sazbou od šesti měsíců do pěti let, který je nyní zakotven, z tohoto hlediska, ve stejném znění v § 220 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, tj. zákona č. 40/2009 Sb., se stejnou trestní sazbou, toliko s větší variabilitou v úvahu připadajících trestů. V takovém případě by bylo dáno z hlediska popisu skutku v zásadě totožné jednání, vyjma vyjádření znaku překročení pravomoci veřejného činitele, doplněné o popis toho, kdo porušil tu kterou povinnost a z čeho konkrétně vyplývá, a totožný následek (na tomto místě je možno předem upozornit na to, že si lze představit i to, že by v rozporu se zájmy na řádném hospodaření s majetkem města bylo i jen to, že se jednalo o směnu, neboť v případě prostého prodeje pozemků, by aktuální zisk města byl nepochybně výrazně vyšší, nic by nebránilo ani tomu, že by byl popis skutku v tomto ohledu upřesněn).“

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

21. Nyní je zřejmé, že právě z této varianty skutkového děje okresní soud v pochybnostech vycházel, důvody svého rozhodnutí poměrně dobře popsal, když současně uzavřel, že v takovém jednání obžalovaných by bylo možno spatřovat trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku podle trestního zákona účinného v době, kdy byl skutek spáchán. Předmětná povinnost vyplývá přímo ze zákonné úpravy tehdejšího postavení obou obžalovaných jako s [redacted], resp. m [redacted] Města Veltrusy v zákoně č. 128/2000 Sb., na jehož ustanovení § 103 okresní soud právem poukazuje, když jmenovaní objektivně měli participovat nejméně na směně pozemků za, pro Město nevýhodných, podmínek, resp. vůbec na směně, která byla s ohledem na tvrzení svědka S [redacted] aktuálně nevýhodná, když v úvahu připadala možnost, že by byl prostě pozemek přímo za částku přesahující 4 000 000 Kč prodán.
22. Nad rámec odůvodnění okresního soudu je možno dodat, že v případě obžalovaného H [redacted] v tomto ohledu fakticky nejsou dány žádné pochybnosti, v případě jeho spoluobžalovaného je situace pro absenci možnosti přesně určit míru jeho podílu na uvedeném jednání poněkud složitější. Nicméně i on se již jen s ohledem na e-mailovou korespondenci, která byla nyní předložena, musel na tomto jednání nejméně na počátku podílet, navíc měl být právě on garantem předkládání podkladů k němu, a tedy také v jeho případě je nutno odpovědnost za způsobený následek dovozovat. Navíc nyní došlo k zastavení i jeho trestního stíhání pro promlčení v úvahu připadajícího trestného činu a on sám nežádal, aby bylo v trestním řízení pokračováno.
23. To již navazuje na zjištění okresního soudu, že podle nového trestního zákoníku vykazuje přečin porušení povinností při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) stejné znaky, včetně kvalifikačního znaku značné škody, je v něm zakotvena nad rámec původní právní úpravy možnost uložit peněžitý trest, když současně z hlediska komplexního přístupu k aplikaci té které zákonné úpravy v kontextu s § 2 odst. 1 tr. zákoníku, je pro obžalované významné, že promlčecí doba stanovená zákonem č. 140/1961 v § 67 odst. 1 písm. c) tr. zákona činí toliko pět let (na tomto místě je třeba uvést, že v prvním zrušujícím usnesení Krajského soudu v Praze bylo nesprávně uvedeno deset let). Skutek byl spáchán, resp. nevýhodná smlouva uzavřena dne 17. 7. 2007, následoval vklad do katastru nemovitostí, který nutně musel mít s ohledem na tehdejší právní úpravu charakter ukončení jednání, když za zcela podstatné je třeba považovat to, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obžalovaným doručeno až 4. 5. a 5. 5. 2017 (pouze pro úplnost je pak třeba uvést, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl sepsán 16. 6. 2016, když krátce předtím bylo podáno trestní oznámení).
24. Okresní soud tedy nepochybil, pokud na uvedený případ aplikoval ustanovení o promlčení zakotvená v zákona č. 140/1961 Sb., když z tohoto důvodu rovněž správně aplikoval ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu a trestní stíhání obou obžalovaných pro jeho promlčení zastavil. Podaná stížnost se tedy nemohla setkat s úspěchem a jako taková musela být podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další opravný prostředek **přípustný**.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nevyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Praha 28. listopadu 2018

JUDr. Eva Milcová v. r.
předsedkyně senátu